

[Bundgård.]

selskabernes argumenter er faldet til jorden. Det drejer sig om en fuldt lovlig strejke. KTAS har tvunget de øvrige selskaber til ikke at gå i realitetsforhandlinger i forvisning om en folketingsindgriben. Regeringen har som en anden klumpe-dumpe bekræftet indtrykket af, at man vil bruge alle midler, for at arbejderbevægelsens strejkeret ikke kan bruges som våben i overenskomstforhandlinger. Dermed har man erklæret hele det fagretlige system med alle de mangler, som vi mener, det har, men alligevel som det eksisterer i dag i Danmark, hele det fagretlige system i Danmark, krig. De radikales blåøjede idealistisk-romantiske forestillinger om, at alle modsætninger i samfundet er ved at forsvinde, er leg med dynamit, når man i sin naivitet forsøger at føre dem ud i livet med samtlige Danmarks lønmodtagere som forsøgskaniner. På den måde kommer man ensidigt til at tjene arbejdsgivernes interesser. I virkeligheden er modsætningerne kun skjult under den plasticskinnende overflade. De vokser sig stærke under overfladen, uanset hvad man siger og gør. I Frankrig kan man i disse dage se, hvor pludseligt spillet kan vælte og modsætningerne vælde frem i dagslyset. Er det franske tilstande, regeringen vil opnå? Hvis ikke regeringen selv vil afstå fra denne lønmodtagerfjendtlige politik, er jeg overbevist om, at samtlige lønmodtagerorganisationer i dette land vil vide at belære den om, at den vej ikke er farbar.

Jeg kan tilslutte mig hr. Erling Dinesen og hr. Arne Larsen i deres ønske om, at arbejdsministeren i stedet for bestræbelser sammen med ministeren for offentlige arbejder på at skabe grundlag for et regeringsindgreb forsøger at gøre alt, hvad der kan lade sig gøre, for at få forhandlinger i gang, så man kan nå et tilfredsstillende resultat inden for telefonområdet.

Statsministeren (*Hilmar Bawnsgaard*): Inden jeg går over til et par mere principielle betragtninger, vil jeg gerne i anledning af det sidste indlæg sige, at når man hører den voldsomhed, hvormed hr. Bundgård argumenterer, så tror jeg, det er til stor trøst både for befolkningen og for hr. Bundgård selv, at vi allerede har erfaring for, hvilket enormt svælg der er mellem disse kraftud-

tryk, den karakteristik, man vil give af andre, og så de muligheder for at overbevise, der er netop for VS. Det valgresultat, vi så, og den argumentation, der lå forud, tyder jo på en betydelig sundhed i den danske befolknings dømmekraft.

Må jeg så sige, at jeg synes, der generelt hos de tre ordførere var ligesom en brist i den logik, man ville påberåbe sig at være i besiddelse af, når man ser, at de som et angreb mener at kunne bruge det forhold, at telefonselskaberne forhandler sammen. Jeg tror, man vil være enig om, at skal man respektere arbejdsmarkedets parterers forhandlingsvilkår, så må man respektere de former, hvorunder begge parter er gået ind på at forhandle, og der har jo aldrig været tvivl om på dette område, at sådan forholder det sig, at her forhandler telefonselskaberne sammen.

I øvrigt skal jeg ikke gå ind på de tekniske enkeltheder, men når man bebrejder bl. a. arbejdsministeren visse udtalelser, så vil jeg gerne sige, at vi har jo før her i det høje ting diskuteret telefonkonflikter, og vi har jo altid gjort det — det gælder vist for alle — ud fra en vis forestilling om, at netop telefonområdet var et af de områder, hvor relativt hurtigt livsvigtige funktioner kunne blive ramt. Vi har nu erfaret, at vi måske her har næret overdrevne forestillinger om, hvad der kunne ske. Det har i hvert fald vist sig ikke at komme så hurtigt, som de fleste vel hidtil har forestillet sig det. Men jeg vil da gerne sige, at det anser regeringen for et gode, fordi vi har det erklærede forhold over for konflikter; at regeringen ønsker ikke, endsiges har lyst til at blande sig i overenskomstforhold, og at vi derfor ikke har til hensigt at gribe ind i konflikter, hvor ikke livsvigtige funktioner berøres eller samfundsvigtige interesser sættes over styr.

Derfor vil jeg gerne sige, at medmindre der sker en sådan ændring i denne konflikt, at livsvigtige funktioner berøres, så har regeringen ikke til hensigt at gribe ind i konflikten. Og lad mig også sige dette som en generel erklæring, at regeringen ønsker ikke at blande sig i konflikter; kriteriet for indblanding vil for regeringen altid være, om vi skønner livsvigtige interesser berørt eller samfundsvigtige interesser sat på spil, og kun ud fra et sådant kriterium kan der blive tale om indgreb.